

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa Akademii Górniczo-Hutniczej w K.
przy interwencji ubocznej po stronie powodowej Gminy Miejskiej K.
przeciwko M. S., M. S., K. G. i małoletniej O. G. reprezentowanej przez
przedstawiciela ustawowego K.G.
o eksmisję,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 października 2011 r.,
na skutek skargi pozwanej M. S.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego
z dnia 26 listopada 2008 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od pozwanej M. S. na rzecz strony
powodowej kwotę 300 zł (trzysta zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego skargą.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2008 r. Sąd Okręgowy oddalił apelację pozwaną od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 17 kwietnia 2008 r.

Pozwana M. S. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od wyroku Sądu Okręgowego podnosząc, że na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia poniosła szkodę w postaci wystąpienia przez powoda z żądaniem zapłaty comiesięcznego odszkodowania z tytułu bezprawnego zajmowania lokalu w wysokości 552,50 zł miesięcznie, to jest 8,50 zł za każdy metr kwadratowy od dnia 1 sierpnia 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., odczytywanym łącznie z art. 417¹ § 2 k.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego wyroku niezgodnego z prawem stronie wyrządzona została szkoda. Z tego powodu wśród tzw. konstrukcyjnych wymagań skargi przewidziano obowiązek uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), który oznacza złożenie przez skarżącego w skardze oświadczenia, że szkoda wystąpiła – ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru – oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia poprzez powoływanie i przedstawianie dowodów, w tym tzw. dowody niedające pewności, oraz innych środków, nieuznawanych przez kodeks za dowody, np. pisemne oświadczenia, surogaty dokumentów. Zawarte w art. 424¹ § 1 k.p.c. sformułowanie „przez wydanie” oznacza, że między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a powstaniem szkody musi zachodzić normalny, adekwatny związek przyczynowy, o którym mowa w art. 361 § 1 k.c. Brak związku przyczynowego skutkuje niemożnością uznania, że szkoda została wyrządzona przez wydanie zaskarżonego orzeczenia i sprawia, że skarga jest niedopuszczalna. Szkoda musi zatem być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać poniesiona później niż w chwili wydania orzeczenia. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., II CNP 15/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 153, z dnia 27 lipca 2006 r., II BP 11/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 223, z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06, IC 2007, nr 12, s. 50, z dnia 25 maja 2007 r., III CNP 30/07, IC 2008, nr 12, s. 52).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że do spełnienia przesłanki przewidzianej w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest istnienie szkody w chwili wniesienia skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, nie jest zatem wystarczające powołanie się w skardze na samo zagrożenie wystąpienia szkody, choćby było ono realne. Taki wniosek wynika z wykładni literalnej powołanego przepisu dokonywanej w związku z art. 424¹ § 1 k.p.c. i art. art. 417¹ § 2 k.c., w których ustawodawca powtórzył zawarty w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. zwrot „została wyrządzona szkoda”. Sformułowanie to świadczy o tym, że omawiana skarga przysługuje stronie tylko wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona szkoda w postaci realnego uszczerbku majątkowego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, niepubl., z dnia 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09, niepubl., z dnia 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10, niepubl., z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05, OSNC 2006, nr 6, poz. 110).

Skarżąca nie powołała się w skardze na rzeczywistą, realną szkodę, która została już poniesiona przez nią na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, lecz na szkodę hipotetyczną, przyszłą. Z materiałów sprawy wnika, że pozwana nie wykonała zaskarżonego wyroku, a dopiero spełnienie przez nią zasądzanego świadczenia – na podstawie wyroku, który uznaje za niezgodny z prawem – mogłoby skutkować powstaniem szkody. Skoro więc skarżąca nie wykonała prawomocnego orzeczenia i z tego powodu ponosi koszty, to koszty te nie mogą zastać zakwalifikowane jako szkoda w rozumieniu art. art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.; pozwana ponosi je na skutek własnego zaniedbania związanego z niewykonywaniem prawomocnego orzeczenia sądu.

Okoliczność ta przesądza, że nie została spełniona przesłanka art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., w związku z czym skarga uczestniczki o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Z tych względów orzeczono. jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).